

lem har kunnet tro, at hele Udvalget vilde kunne komme til Enighed om Forslaget, naar en Del af det absolut vil holde sig til den bestaaende Lov. Det er en Lov, som jeg og mine nærmeste Venner haabe paa maa blive afløst af en anden. Vi have jo nærmest tænkt os, at denne skulde gaa i Retning af en saadan Invaliditets- og Alderdomsforsikring, som nu behandles i et Udvalg i det andet Ting. Det forekommer mig absolut, at hvis der skal være nogen Mening i et Lovforslag som dette og i det hele i en Alderdomsunderstøttelseslov, skal der ikke kunne gives Alderdomsunderstøttelse til egentlige Drukkendridikker eller til virkelig daarlige Personer. Den skal kun gives til de fattige Medlemmer af Samfundet, som ere blevne 60 Aar, som have holdt sig fra Fattigforsørgelsen og virkelig opført sig som ordentlige Mennesker. Det forekommer mig at være aldeles forkasteligt at give den til andre, og jeg vilde ønske, at man maatte komme til, at overhovedet ingen kunde faa Alderdomsunderstøttelse, naar de tidligere have været Fattiglemmer eller uhæderlige Personer. Men jeg tror ikke, jeg behøver at udtale mig yderligere om dette; paa Grund af den fremrykkede Tid skal jeg kun gentage, at jeg fuldt ud støtter de Ændringer, som ere fremkomne fra Flertallets Side.

Ordføreren (Johnsen): Det er kun nogle faa Bemærkninger i Anledning af de faldne Udtalelser, jeg gerne vil tillade mig. Jeg kan ikke nægte, at jeg deler den sidste ærede Talers Forundring over de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede kongevalgte Medlem, thi jeg havde ikke tænkt mig, at det ærede Medlem stod saa meget paa den Side, som det synes, han gør. Det ærede kongevalgte Medlem mente, at man meget vel uden Skade kunde ned sætte de 10 Aar til 5 Aar. Ja, det er naturligvis altid noget vilkaarligt, hvilket Tidsrum man vil anse passende, men Udvalgets Flertal har ment, at der i det hele kræves saare lidt af Selvhjælp, og man er gaaet ud fra det Princip, at vedkommende bør vise virkelig Selvhjælp for at kunne faa Hjælp. Saa er der en anden Grund til, at Flertallet har modsat sig Nedsættelsen til 5 Aar, og det er den, at den langt overvejende Del af Landets Kommunalbestyrelser, der have udtalt sig, decideret have erklæret sig derimod. Folketingets Udvalg har udtrykkelig ønsket Erklæring fra Kommunalbestyrelser, og man har kaldt disse Erklæringer et Plebiscit, men det forekommer mig ikke, at man ganske kan til-

sidesætte et saadant Plebiscit, og det vilde man gøre, hvis man uden videre forandrede de 10 Aar til 5 Aar. Der er ingen, der kan sige, hvilken Udgiftsforøgelse en saadan Forandring vilde medføre, og det samme gælder flere andre af de foreslaaede Bestemmelser. Det ærede Medlem for 9de Kreds (Stilling) talte om, at selverhvervet Indtægt inden for en vis Grænse burde lades ude af Betragtning, og der er endvidere talt om, at der ligeledes altid skulde ses bort fra Legater, Livrenter og Pensioner. Men der er heller ingen, der her kan sige, hvilken Udgiftsforøgelse det vil medføre, og det forekommer mig dog nok, at de Tal, jeg nævnte om, hvor meget Alderdomsunderstøttelsen allerede koster, tale i Retning af, at man bør være noget varsom. Det er ganske antageligt, at vi nu ere oppe paa over 5 Mill. Kr. aarlig og kunne vente i Løbet af en halv Snæs Aar at komme op paa 8 Mill., hvad der er al Sandsynlighed for efter den temmelig regelmæssige Stigning, der har fundet Sted. Naar Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse har foreslaaet eller erklæret sig for at gaa ned fra 10 til 5 Aar, som den Tid, i hvilken vedkommende skal have holdt sig fri for Fattigvæsenet, maa dertil bemærkes, at Kommunalbestyrelsen samtidig krævede andre Ændringer af Loven, og man er ikke berettiget til vilkaarlig at tage en Del af Erklæringen ud, man maa tage den samlet, og hvis man havde villet dette, kunde der maaske have været nogen Sandsynlighed for, i alt Fald ikke helt usandsynligt, at der kunde have været opnaaet mere Enighed i Udvalget. — Spørgsmaalet om Værdighedsbetingelserne har jo ofte været drøftet. Det er utvivlsomt givet, at efter de gældende Regler kan Alderdomsunderstøttelse ikke nægtes, selv om vedkommende fører et forargeligt Liv, naar dette ikke er Aarsagen til Trangen. Naar det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Andersen) omtalte, at efter Flertallets Ændringsforslag maatte man komme til at grave vedkommendes Fortid op, 10 Aar tilbage i Tiden, for at undersøge om den paagældende har været drikfældig, ernæret sig ved Utugt osv., vil jeg dog dertil sige, at saaledes er Ændringsforslaget ikke affattet eller behøver at forstaaes. Ændringsforslaget gaar ud paa, at vedkommendes Liv skal have været saaledes, at det ikke vækker Forargelse i det almindelige Omdømme; har vedkommende forbedret sig og er bleven et ordentligt og skikkelig Menneske, vækker det jo ikke Forargelse, tværtimod, det vil vække Glæde